

if

in the kitchen of the sun

၁၆:ခပ်စို:စ
အကယ်၍ (၁၄)

အကယ်၍ သာ.....

သင်ဟာ အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရမယ်ဆိုပါစို့...။

သင် တကယ်စိတ်ပါမြတ်နိုးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရယ်...၊

နာမည် ကောင်းရမယ့် အလုပ်တစ်ခုရယ်...

အဲဒီ နှစ် ခုထဲက တစ်ခုခုကို ရေး ပါဆိုရင် ဘယ်အရာကို သင်ရွေးချယ်မလဲ။

ကျွန်တော် တို့ဟာ နာမည် တွေ နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်ကိုအရေး တကြီး

လုပ်တတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ ပါ။

ကျွန်တော် တို့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း၊ မြတ်မြတ်ခြင်း၊

နိမ့်ကျခြင်း၊ ချမ်း သာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ အမည် သတ်မှတ်ချက်တွေ ကို

အလေးအနက်ထားကြတယ်မဟုတ် လား။

ဆိုးယုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဆိုရင် ဘယ်သူမှ

မနေထိုင်ချင်ကြပါဘူး။ နာမည် ဆိုးတစ်ခု တံဆိပ်ကပ်ခံလိုက်ရပြီဆိုရင် ဘဝဟာ

ခေါင်းမထောင်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်ကြရ တယ်လေ။

ကျွန်တော် အခု ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်တယ်။

လောကကြီးစတင် ဖြစ်ပေါ်စဉ်ကာလကပေါ့။

ကမ္ဘာမြေနဲ့ လူသားတွေ ကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ပိသုကာကြီးဟာ

လူ့လောကအတွက်လိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရည်အချင်းတစ်ခုစီကို ပေးအပ်ဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် သူဟာ ပထမ နတ်သားတစ်ပါးကိုခေါ်ပြီး လှပခြင်း၊ ယဉ်ကျေးခြင်း၊

မြင့်မြတ်ခြင်း ... စတဲ့ ကောင်းခြင်းတရားအရည်အချင်းအားလုံးကို သူ့ တစ်ယောက် တည်းမှာ

ထည့်သွင်းပေး လိုက်တယ်။

ပြီးတော့အဲဒီ နတ်သားရဲ့ နာမည် ကို “အမှန်တရား” လို့ နာမည် ပေးပြီး ကမ္ဘာ့မြေဆီသွား ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တော့တယ်။

သူက ဒါနဲ့တင် မကျေနပ်ပါသေးပါဘူး။

ဒုတိယနတ်သားတစ်ပါးကို ထပ်ပြီး ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့..... ရုပ်ဆိုးခြင်း၊ ရိုင်းစိုင်း ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း စတဲ့ ဆိုးခြင်းတရား အရည်အချင်းတွေ အားလုံးကို ထည့်သွင်းပေး လိုက် တယ်။

ပြီးတော့.....အဲဒီ နတ်သားရဲ့ နာမည် ကို “အမှားအယွင်း” လို့ နည်းမည် ပေးပြီး ကမ္ဘာ့မြေဆီကို စေလွှတ်လိုက်ပြန်တယ်။

လမ်းခရီးမှာ အဲဒီ နတ်သားနှစ် ပါးဟာ ဆုံမိကြသတဲ့။ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းရင်း လာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းနဲ့ တာဝန်တွေ ကို ပြောဆိုမိကြတယ်။

အဲဒီ လိုပြောရင်းက သူတို့ချင်း စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပေါ်လာ တယ်။

အဲဒါ ကတော့ သူတို့ရဲ့ “နာမည် ” တွေ အကြောင်းပါပဲ။

နတ်သားနှစ် ပါးစလုံးဟာ သူတို့ရဲ့နာမည် တွေ ကို သူတို့ မကြိုက်ကြဘူး။

အမှန်တရားနတ်သားက “အမှားအယွင်း” ဆိုတဲ့ နာမည် ကို သဘောကျနေတယ်။ အမှားအယွင်းနတ်သား ကတော့ “အမှန်တရား” ဆိုတဲ့ နာမည် လေးက လှတယ်လို့ ထင်နေပြန် ရော။ ဒါနဲ့ သူတို့ချင်း သဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီး နာမည် ချင်းလဲလှယ်လိုက်ကြပါသတဲ့။

ပြဿ နာက အဲဒါပါပဲ။

“အမှန်တရား” ဆိုတဲ့ နတ်သားတစ်ပါး။ လူ့ပြည်ကိုရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း တွေ ကို ဖြန့်ဖြူး သွားတယ်။

ပြီးတော့.....

“အမှာ :အယွင်း” ဆိုတဲ့ နာမည် နဲ့ နတ်သား ရောက်လာပြီး သူ့
အရည်အချင်းတွေ ကို ဖြန့်ဖြူး သွားပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့်နာမည် နဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဟာ လွဲမှား :နေကြတယ်။ လှပခြင်း
ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ တကယ်တမ်းမှာ တော့ အရပ်ဆိုးခြင်း ဖြစ်နေတယ်။
ကောက်ကျစ်ခြင်းဆိုတဲ့အရာဟာ တကယ်တော့ ဖြောင့်မှန်နေပြန်လေရော။

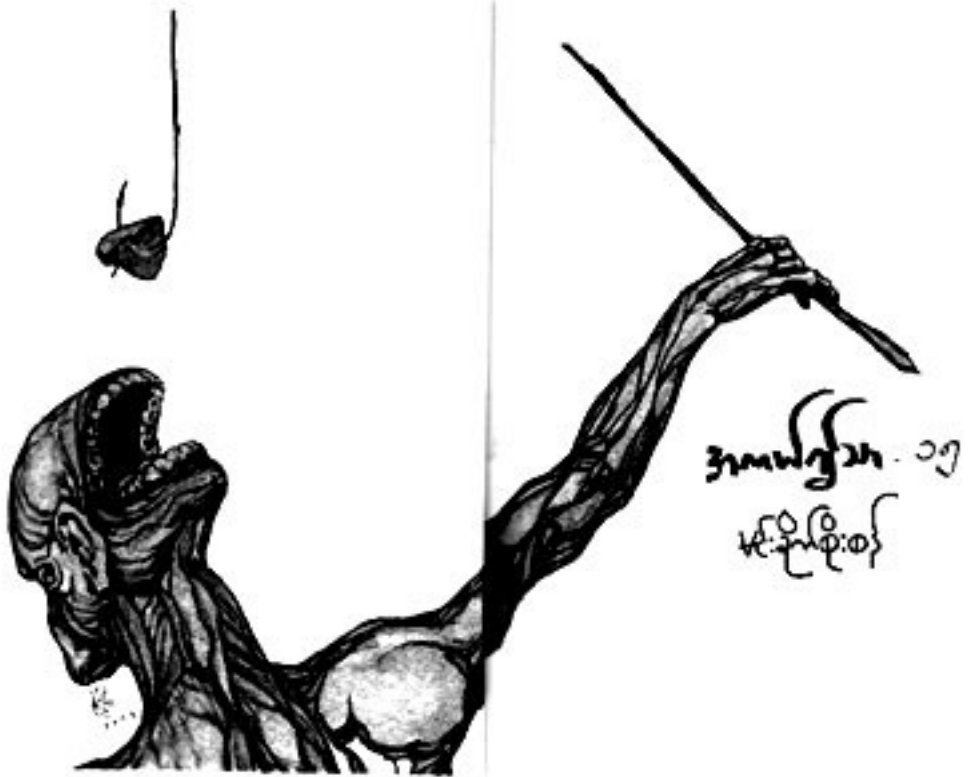
ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

အဲဒီ ပုံပြင်လေးအတိုင်းသာ တကယ် ဖြစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင်....

ကျွန်တော် တို့ဟာ လူတွေ ကို သူတို့ရဲ့ တံဆိပ်ကပ်ခံထားရတဲ့ အတိုင်း မြင်ရမှာ
လား။

ဒါမှမဟုတ်...တကယ်အတွင်း :သားအနှစ် ကို ပြန်ဆန်းစစ်ဘို့ လိုပြီလား။

ကျွန်တော် တို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားရတော့မယ်ထင်ပါတယ်။

အကယ်၍ သာ.....

သင်ဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက် ရဲ့ နှိုးမွှမ်းခြင်းကိုခံရချင်တယ် ဆိုပါစို့။

သူ့ရဲ့ အကြိုက်ကို လိုက်လုပ်မှာ လား။

ကိုယ်လုပ်တတ်တာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်မှာ လား။

ဒါမှမဟုတ်....

သူတစ်ပါးရဲ့ နှိုးမွှမ်းခြင်းကိုခံရဘို့ထက် အရှိကို အရှိအတိုင်းပဲ နေထိုင်ခြင်းက

ပိုအရေး ကြီး တယ်လို့ ထင်ပါသလား။

တစ်ခါတုန်းက ကိုရင်လေးတစ်ပါးဟာ သူ့ဆရာဘုန်းတော် ကြီးကို
ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရင်း ဆရာတော် ရဲ့ ကျောင်းမှာ ပဲ နေထိုင်ပြီး ပညာသင်ယူပါသတဲ့။

ကိုရင်လေးဟာ သိပ်ပြီး ဉာဏ်ကောင်းလှတဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး။
သူဟာသူ့ဆရာ ဘုန်း တော် ကြီးကိုတော့ သိပ်ပြီး အားကျကြည်ညိုတယ်။

သူ့ရဲ့ ဆရာ သိမြင်နားလည်တဲ့တရားမျိုး ကိုလည်း သူ အင်မတန်မှ
သိချင်လှသတဲ့။

တစ်နေ့ကုန် ဖတ်လိုက်ရတဲ့ ကျမ်းစာတွေ ကလည်း အမြောက်အများ ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် သူ့အသိဉာဏ် ကတော့ လင်းပွင့်မလာပါဘူး။

သူဟာ ထူးခြားတဲ့ဉာဏ်အလင်းရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့
အမြဲစဉ်းစားနေတယ်။ သူ့ဆရာကိုလည်း မမေးရဲဘူး။

ဒါ.....နဲ့.....

ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်ဖက်မှာ တံငယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက် တည်းနေနေတဲ့
ကပ္ပိယအဘိုးအိုကြီးကို သွားပြီး မေးလေ့ရှိတယ်။

အဘိုးအို ကတော့ ကွမ်းလေးတဖြူဖြူဝါးရင်း ပြုံး ရုံပဲပြုံး နေသတဲ့။ နောက်ပြီး ...
အဘိုးအိုက ဘာပြောလေ့ရှိသလဲဆိုတော့...

“ထားလိုက်ပါကွယ်.....ထားလိုက်ပါ”

ကိုရင်လေးက အဲ့ဒီအဖြေကို လုံးဝမကျေနပ်ပါဘူး။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ
နားမလည် လို့ပေါ့။

တစ်နေ့မှာ တော့ ကိုရင်လေးရဲ့ ဆရာ ဘုန်းတော် ကြီးဟာ ခရီးသွားဖို့
ကိစ္စတစ်ခု ပေါ် လာတယ်။ မြို့ ပေါ်ကို သုံးလေးရက်ကြာအောင် သွားရမယ်ပေါ့။

သွားခါနီး မှာ ကိုရင်လေးကို သေသေချာချာမှာ တယ်။ သူမရှိတဲ့အတောအတွင်းမှာ ကျောင်း ကို ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ထားဘို့ပေါ့။

ကိုရင်လေးကလည်း....

“တင်ပျံ ဘုရား...တပည့်တော် ဂရုစိုက်ပါမယ်။ အရှင်ဘုရား စိတ်ချလက်ချ ကြွတော် မူပါ”

ဒါနဲ့ပဲ....ဘုန်းတော် ကြီးဟာ ခရီးထွက်သွားတယ်။ ခရီးထွက်ပြီး သုံးရက်လောက်ကြာတော့ မြို့ ကလူကြုံနဲ့ ကိုရင်လေးဆီကို သတင်းစကား ပါးလိုက်သတဲ့။

မနက်ဖြန်ကျရင် ဘုန်းတော် ကြီး ပြန်ကြွလာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပေါ့။

ဒါနဲ့ ကိုရင်လေးဟာ ကပ္ပိယကြီးကို ပြေးပြီးတော့ ပြောတယ်။

“ဒကာကြီး...ဒကာကြီး.....မနက်ဖြန် ဆရာတော် ပြန်ကြွလာတော့မယ်.....တဲ့”

ကပ္ပိယ အဘိုးအို ကတော့ ခေါင်းကိုပဲ တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေတယ်။

ကိုရင်လေးက တစ်ခုခု ကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေပြီးတော့ မှ.....

“ဆရာတော် ကြီးရဲ့ ကျောင်းကို ကျုပ် ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆိုတာ ဆရာတော် ကြီးသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ကိုရင်လေးရဲ့ မေးခွန်းကို အဘိုးအိုက ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး ရုံပဲပြုံး ပြလိုက်သတဲ့။

ကိုရင်လေး ကတော့ စိတ်တိုသွားတယ်။ ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးဖော်ရတဲ့ ဒီအဘိုးအိုကြီးနဲ့ စကားဆက်ပြောနေလို့ အပိုပဲလို့ တွေးပြီး တစ်ယောက် တည်း ကျောင်းဝင်းထဲကို လျှောက်လာ မိတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကလည်း အကျယ်ကြီး။ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်တွေ က လည်း ပေါ့ပါဘိသနဲ့။ ကျောင်းဝင်းမြေကွက်လပ်တစ်ခုလုံးမှာ ကြွေကျထားတဲ့ သစ်ရွက်တွေ ဟာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။

“ဟာ....ဟုတ်ပြီ”

ကြွေကုန်နေတဲ့ သစ်ရွက်တွေ ကိုကြည့်ပြီး ကိုရင်လေးဟာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားတယ်။

ဒါနဲ့ သူဟာ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကိုရှာပြီး ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ သစ်ရွက် ကြွေ တွေ ကို လှဲကျင်းပါတော့တယ်။

ကျောင်းကြီးက ကျယ်လွန်းတော့လည်း လှဲကျင်းလို့တောင် မနိုင်ချင်ဘူး။ သစ်ရွက်တွေ က အများ ကြီးကိုး...။

ဒါပေမဲ့....ကိုရင်လေးဟာ စိတ်မပျက်ပါဘူး။ သူ့ဆရာပြန်လာတဲ့ အခါကျရင် ကျောင်း ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှင်းသန့်နေတာ မြင်ရရင် သူ့ကို သေချာပေါက် ချီးကျူး မှာ ပဲလို့ ယုံကြည်ထား တာကိုး။

တစ်နေ့လုံး ဖတ်ဖတ်မောနေအောင် တံမြက်စည်းလှဲပြီး ညနေစောင်းမှာ ပဲ အားလုံး ရှင်း သွားတော့တယ်။ ကိုရင်လေးဟာ သူ့လှဲကျင်းထားသော သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ကို ခြံထောင့်တစ် နေရာမှာ စုပုံထားလိုက်တယ်။

အဲဒီ နောက်.....သူဟာ အဘိုးအိုနေထိုင်တဲ့ တဲကလေးဆီကို သွားပြီး.....

“ဒကာကြီး.....ကျုပ်လုပ်ထားတာတွေ ကို လိုက်ကြည့်ပါဦး”

အဘိုးအိုဟာ တဲငယ်လေးဆီကနေထွက်ပြီး ကိုရင်နဲ့အတူ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။

ခါတိုင်း သစ်ရွက်ကြွေတွေ ပြန့်ကျဲနေကျမြေပြင်ဟာ အခုတော့ ပြောင်ရှင်းနေတာကို တွေ့ရတာ ပေါ့။ အဲဒါကိုပဲ ကိုရင်က ဂုဏ်ယူတဲ့လေသံနဲ့.

“ကိုင်း.....ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်လုပ်ထားတာ ဘာများ လိုအပ်သေးလဲ.....လို့”

အဘိုးအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်တယ်။ ပြီးတော့.....

“လိုအပ်နေတာက တစ်ခုပဲ ဂိုတယ်.....ကိုရင်ရဲ့.”

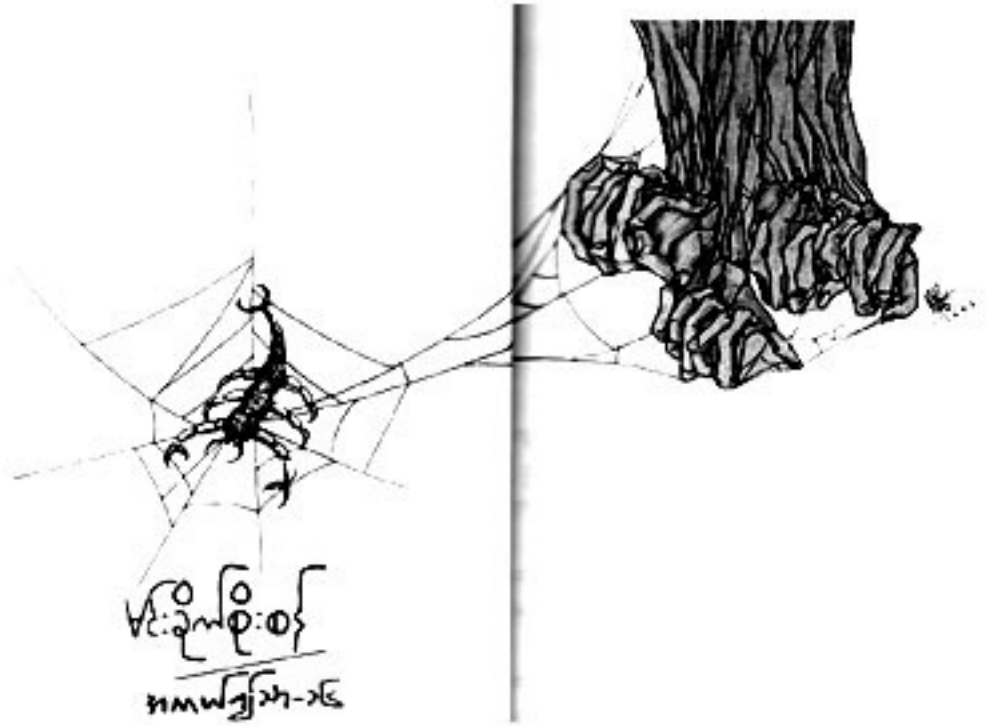
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဘိုးအိုဟာ အနီးကပ်ဆုံးသစ်ပင်တစ်ပင်ကို
တင်းတင်းဆုပ်ကိုက်ပြီး အရွက်တွေ ကို ကြွေကျအောင် လှုပ်ခါချပစ်လိုက်တယ်။

မြေပြင်ပေါ်မှာ သစ်ရွက်ကြွေတွေ ပြန့်ကျဲသွားတယ်။

အဲဒီ တော့မှ အဘိုးအိုက စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။

“အရှိကိုအရှိတိုင်းပဲထားတာ အတင်းကြီး လုပ်ယူမနေနဲ့.....ကိုရင်၊ လုပ်သမျှ
ဒုက္ခချည်းပဲ”

အဲဒီ စကားအဆုံးမှာ ကိုရင်ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ လိုချင်စွဲလမ်းတပ်မက်မှု တွေ
ကနေ လွတ် မြောက် သွားပါတော့တယ်။

အကယ်၍ သာ.....

သင်ဟာ သူတစ်ပါးကို ကူညီရသူ ဖြစ်ပေမယ့် တခြားသူတွေ က သင့်ရဲ့ ဖြူစင်စိတ်ဓာတ်ကို အမြတ်ထုတ်ပြီး သင့်ကို ဒုက္ခပေးဘို့ ကြိုးစားလာမယ်ဆိုပါစို့။

သင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ?

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခတ်တာက သူက လူတွေ အပေါ်ကောင်းသလောက် တခြားသူတွေ

က သူ့ကို အမြတ်ထုတ်နေကြတာချည်းပဲ။

ဒီကြားထဲ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိတတ်တဲ့ လူတွေ က ရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့ မိတ် ဆွေဟောင်း တစ်ယောက် က ပိုက်ဆံလာနေတယ်။

အဲဒီ မိတ်ဆွေဟောင်းဆိုတာကလည်း သူ့အီက ဟိုပစ္စည်းငှားလိုက်၊ ပြန်မပေးဘဲ အမေ့ခံထားလိုက် ဒီပစ္စည်းငှားလိုက် အစဖျောက်ပစ်လိုက်နဲ့ ငှားရလွန်းအားကြီးလို့ “အငှားရဆုံးတစ်ဆယ်” စာရင်းမှာ အဲဒီ လူရဲ့ နာမည် ကို ထိပ်ဆုံးက ထားရမတတ်ပါဘဲ။

အခုလည်း အဲဒီ လူက သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာ

“ဟာ ဟေ့ကောင်ကြီး အတော် ပဲကွာ၊ ဒီနေ့ညနေ ငါ့ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားလို့ ပိုက်ဆံ ငါးထောင်လောက် နေပေးစမ်းပါ။ အရေး ကြီးတယ်ကွ။”

အဲဒီ လူရဲ့ စကားကြောင့် သူ အားနာသွားတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက်မရှိဘူးလေ။

ဒါကြောင့် သူက.....

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ မနက်က ငါ့ဦးလေး တစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ ဆေးဘိုးလာ တောင်းတာနဲ့ ပေးလိုက် ပြီ။”

သူ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီးတော့

“ဟေ့ကောင်မပေးချင်ရင်လည်း ရှင်းရှင်းပဲ ပြောကွာ၊ ဟိုကွေ့ ဒီပတ်လုပ်မနေနဲ့၊ ငါလည်း မင်းအီက အောက်ကျခံပြီး တောင်းချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါ ငါ့ဦးလေးက အတင်းမရမကပြောတာနဲ့....”

“တော် စမ်းပါကွာ၊ မင်းဆွေမျိုး ကိုတော့ မင်းသိတတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား.... ရတယ်ဟေ့ ကောင်၊ မင်းအီကမရလည်း ငါက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

လူတွေ ဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဖက်က အခါတစ်ရာမက ကူညီတာကိုမေ့ပစ်ပြီး တစ်ခါကူညီဘို့ ပျက်ကွက်တာကို စိတ်ဆိုးကြတယ်။

အဲဒီ လို ဖြစ်ရတာ တွေ တစ်ခါမက နှစ် ခါမက အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်လာတော့ သူဟာ လူတွေ ကို စိတ်ကုန်လာတယ်။

ဒါနဲ့ သူဟာ တရားအားထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရဟန်းဝတ်လိုက်တယ်။

ရဟန်းအ ဖြစ်နဲ့ပဲ သူဟာ သူ့ဆရာ ဖြစ်သူ ဘုန်းတော် ကြီးနဲ့အတူ ခရီးတစ်ခုကို အတူ သွားကြတယ်။

စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးကိုရောက်လို့ ခေတ္တဏ အပန်းဖြေကြလိုဆိုပြီး အနားယူတဲ့အခိုက်မှာ သူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိတယ်။

ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင် ရေထဲမှာ နှစ် နေတာကိုပဲ။

သူ့ဆရာဘုန်းတော် ကြီး ကလည်း တွေ့မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းတော် ကြီးဟာ လက်ကို ရေထဲမှာ နှစ် ပြီး ကင်းမြီးကောက်ကို ဆယ်လိုက်တယ်။

အဲဒီ မှာကင်းမြီးကောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အဆိပ်ဆုံးနဲ့ ဘုန်းတော် ကြီးရဲ့ လက်ကို ထိုးလိုက် သတဲ့။

ဘုန်းတော် ကြီးဟာ အတော် နာကျင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကင်းမြီး ကောက်ကို မြက်ခင်းပေါ်အသာအယာပဲ ချပေးလိုက်တယ်။

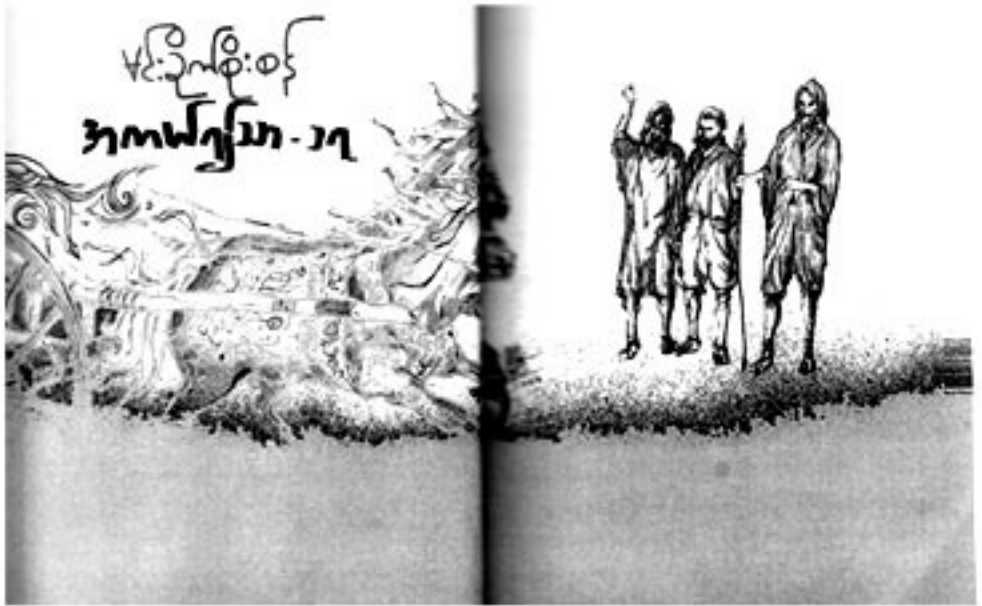
ဒီလိုနဲ့ဆက်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်ရော.....။

နောက်တစ်ခါ အနားယူတဲ့နေရာကျပြန်တော့လည်း ရေထဲမှာ နှစ်နေတဲ့ ကင်းမြီး ကောက်တစ်ကောင်ကို ထပ်တွေ့ ပြန်ရော။

အဲဒီ အခါမှလည်း ဘုန်းတော် ကြီးဟာ အဲဒီ အကောင်ကို ရေထဲက

ထပ်ဆယ်ပေးပြန်တယ်။

ကင်းမြီးကောက်ကလည်း ထပ်ပြီး အဆိပ်ချွန်နဲ့ ထိုးပြန်တယ်။

အကယ်၍ သာ.....

သင်ဟာ ချစ်သူ တစ်ယောက် ကို ရမယ်ဆိုပါစို့။ ဒါမှမဟုတ် သင်ဟာ အချစ်ခံရသူ တစ် ယောက် ရဲ့ ဘဝကို ရမယ်ဆိုပါစို့။

“အချစ်”ဆိုတဲ့ အရာကို သင် ဘယ်လိုသဘောထားမှာ လဲ။

“ပေးဆပ်ခြင်း” လို့ သဘောထားမှာ လား။

“ရယူခြင်း”လို့ သဘောထားမှာ လား။

ကျွန်တော် ပုံပြင်တိုတိုလေးတစ်ခု ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကပေါ့...။

သူဌေးကြီးသုံးယောက် ဟာ စကားပြောရင်း အတူတကွ
လမ်းလျှောက်လာကြတယ်။

အဲဒီ လို သူတို့ လမ်းလျှောက်နေတုန်း နံဘေးကနေ မြင်းလေးကောင်ကတဲ့
ရွှေရောင် မြင်းရထားကြီး တစ်စင်း ဖြတ်သွားတယ်။

မြင်းရထားပေါ်မှာ စီးနင်းသွားသူ ကတော့ သက်တော် ရှည် နန်းရင်းဝန်ကြီးပေါ့။

နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ သူဌေးကြီးသုံးယောက်
ဘက်လှည့်ပြီး လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြလို့ နှုတ်ဆတ်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ ပထမ သူဌေးကြီးက.....

“နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကျုပ်ကို နှုတ်ဆတ်သွားတာဗျ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒုတိယသူဌေးကလည်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားတဲ့ အသံနဲ့....

“မဟုတ်တာဗျာ၊ နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကျုပ်ကိုသာ နှုတ်ဆတ်သွားတာပါဗျ”

တတိယသူဌေးကြီး ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောဘူး၊

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်။ ပြီး တော့မှ.....

“ဘာ ဖြစ်လို့” နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကျုပ်ဆီကနေ ငွေအသပြာတစ်ထောင်တိတိ
ချေးယူထား တယ်ဗျ။ အဲဒီ တော့ သူ့ရဲ့ ကြွေးရှင် ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို မျက်နှာချိုသွေးတဲ့အနေနဲ့
နှုတ်ဆတ်တာပေါ့ ဗျ။

ဒုတိယသူဌေးကြီး ကတော့.....

“ကျုပ်က နန်းရင်းဝန်ကြီးဆီ ငွေအသပြာတစ်ထောင် ချေးထားတယ်ဗျ။ အဲဒီ
တော့ နန်းရင်းဝန်ကြီးက သူ့ပိုက်ဆံပြန်မဆပ်မှာ စိုးလို့ ကျုပ်ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး
နှုတ်ဆတ်တာပေါ့ဗျာ”

အဲဒီ စကားနှစ် ခွန်းကြောင့် တတိယသူငွေကြီးဟာ ပြုံး ရယ်ပြီး ခေါင်းကိုခါ
ယမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့.....

“ကျုပ် ကတော့ နန်းရင်းဝန်ကြီးဆီက ရစရာအကြွေးလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီ တော့
လွတ်လွတ် လပ်လပ်သန့်သန့်စင်စင် နှုတ်ဆတ်စရာရှိရင် ကျုပ်ကိုပဲ နှုတ်ဆတ်တာ
ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

အချစ်ဆိုတာလည်း အဲဒီ လိုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

ရယူတာလည်း မကောင်းပါဘူး။

ပေးဆပ်တာလည်း မကောင်းပါဘူး။

ကြွေးမြီ ကင်းပြီး လွတ်လပ်သန့်စင်တဲ့ အချစ်ပဲ ကောင်းပါတယ်။